IURII VLASOV

Gustul înfrîngerii

Coboram de pe podium. Ratasem ultima încercare și-l vedeam pe Reinhold Kuhn, un halterofil din R.F.G., sărind de bucurie și dansînd pe pătura ce-i învelea de obicei umerii. Fotoliul rivalului meu se afla chiar în fața podiumului.

Eram indispus, dar nu voiam s-o arăt. Zîmbeam. Dar ce fel de zîmbet!

Blitz-urile aparatelor de fotografiat se dezlănțuiseră în juru-mi pentru ca să se reaprindă apoi pentru Reinhold Kuhn. Căutam o perdea de umbră. Dar, în cale, îmi ieși Kuhn mușcîndu-și nervos buzele. În urma lui, antrenorul Horst Bücker și doctorul Crain, american de origine.

Discurile zornăiau pe podium. Asistenții pregăteau haltera pentru concurs. Dacă Kuhn o va ridica, va fi campion...

Adversarul e acum lîngă mine. Ne salutăm cu un zîmbet politicos, dar evităm să facem pasul ce ne-ar obliga să ne strîngem mîinile și Kuhn, trece pe lîngă mine cu trupul uriaș, împănat cu mușchi puternici.

Crain îmi strigă amabil „Good, Rusian" (Bine, rusule) și îmi face loc să trec. Ochelarii lui Horst Bücker au o strălucire mată. Strîng din dinți și încerc să zîmbesc indiferent. Aș vrea să dau impresia că sînt la fel de încrezător în forțele mele ca mai înainte.

Cobor și ultima treaptă a podiumului. Aș vrea să fug dar mă îndrept liniștit spre scaunul meu. Îmi pierd stăpînirea de sine pentru o clipă, numai pînă cînd îmi zăresc antrenorul. Privirile lui Trunov, însă, lunecă pe lîngă mine. Îmi muște buzele și aștept rezultatul duelului. Antrenorul principal, Barakușin, s-a săltat în vîrful picioarelor, cu ochii țintă spre podium. În sală e o liniște adîncă.

„Kuhn a prins haltera cu mîinile", îmi spun, încercînd să ghicesc mișcările adversarului.

E o tăcere sufocantă! Nu îndrăznesc să fac nici o mișcare. Grozav aș vrea să plec. Dar trebuie să aștept. Să aștept...

Cînd mă întorc cu fața spre podium, discurile halterei pot sesc leneș, încet și sigur pe pieptul lui Kuhn. Eu însă le simt apăsarea pe pieptul meu, ca și Kuhn: degetele strîng cu putere gîtul unui condor imaginar.

Privirile managerului Gillpatrick mă readuc în fire. Îmi las mîinile pe speteaza scaunului și încerc să-l urmăresc indiferent pe Kuhn. În stînga, văd capul roșcat al lui Charles Huston, vechiul și devotatul meu admirator.

Kuhn se îndreaptă, cu un geamăt prelung. Întreaga sală geme împreună cu el, vuind apăsător. De ce nu-mi mai rămăsese o încercare, de rezervă? Veninul înfrîngerii mă stîrnește. N-aș mai fi dat greș! Dacă aș mai fi avut o singură încercare!

Fluturii de saciz strălucesc pe ghetele de concurs. Neplăcută situație: să fii spectatorul propriei tale înfrîngeri. Mă cuprinde o nădușeală fierbinte. Nu-mi pot lua revanșa! Sînt neputincios! Tîrziu! Tîrziu!

Încă un efort și Kuhn a ridicat haltera de pe piept. Aplauzele se transformă într-un vacarm asurzitor. Haltera e în mîinile lui Kuhn, ridicate deasupra capului.

A reușit! Kuhn se destinde, cu un zîmbet blajin. Spectatorii au înnebunit. Sala se cutremură de aplauze. Ca la comandă sute de ochi se îndreaptă asupra mea. Doctorul Solonțov, deznădăjduit, se ia cu mîinile de cap. Trunov se prăbușește în scaun, horcăind: „Kuhn e campion! Kuhn!".

Mă cuprinde oboseala. Mă simt sfîrșit. Tremur tot. Maioul și tricoul mi s-au lipit de corp. Sînt lac de sudoare, din creștet pînă în tălpi. De abia izbutesc să-mi tamponez nădușeala de pe frunte, de pe sprîncene și de pe gene. Gura, însă, mi-e uscată. Tremurînd, îmi apropii buzele de sticla cu apă. Nu-mi dezlipesc, multă vreme, sticla de gură, ca să nu văd nimic și să nu fiu obligat să spun ceva. În jurul meu e o larmă asurzitoare. Spectatorii se foiesc ca turbați...

Mă simt ca un neghiob, în mulțimea aceea veselă. Sînt privit cu o milă nedisimulată, de parcă aș fi schilod.

Îmi schimb tricoul și îmi aranjez frizura. Masorul îmi ajută să mă șterg cu prosopul.

Trunov mă fixează din scaun, cu o privire inexpresivă. Primii trei clasați vor fi premiați peste trei minute. În clipa aceea va trebui să arăt calm, neclintit. Dacă nu, va însemna că îmi recunosc înfrîngerea.

Horst Bücker e și el purtat pe brațe. Și-a scos ochelarii și dirijează cu ei corul ovațiilor. Spectatorii îl urmează entuziasmați.

Pe podiumul unde se află Reinhold Kuhn se rostogolește un ghem de trupuri vii. Admiratorii îi sărută obrajii, mîinile, ceafa, spinarea, umerii, fiecare ce nimerește. În clipa aceea simt și pe mine zenzația acelorași sărutări. Un fior mă trece prin tot trupul.

Pe scară, George Danger, halterofilul de categorie ușoară, urlă în extaz.

Mă simt copleșit, distrus, dar și mulțumit: pentru un timp n-am să mai simt pe umeri povara de a fi „primul din lume". Pentru un timp oarecare, pentru că după aceea am să fiu iar primul.

Sînt bucuros că îmi pot trage sufletul. Acest amestec de amărăciune și de autentică relaxare mă uimește. Credeam că am să încerc numai amărăciune...

Ziariștii mă sechestrează. Sînt curioși, vor să vadă cum arăt. Nu vreu să mă dau bătut. Dar ei mă străpung cu privirile, căutînd să descifreze semnele înfrîngerii, pentru ca a doua zi, savurîndu-le, să scrie despre ele...

Încerc chiar să glumesc. Răspund la întrebările lor, perfide și absurde, liniștit, fără nici un fel de încordare! Căci acum trebuie să răspund zîmbind la orice întrebare, chiar la cele grosolane.

Șoptesc printre dinți, antrenorului:

„Scoală-n picioare! Ține-te bine! Ce te-ai pleoștit așa, ca la un parastas!"

În clipa asta îl urăsc! Unde-i siguranța lui de altădată?

Aș fi dorit să fie alături de mine, să rîdă, să glumească, să mă bată ușor pe spate, dar are o mutră de înmormîntare și tace abătut. Am devenit, oare, un „cadavru", care asistă la propria lui „înmormîntare?" Mă simt cuprins de o dorință sălbatică să-l apuc pe antrenor de piept, să-l scutur bine și să-i strig din fundul rărunchilor: „Ce crezi, că am devenit un „cadavru?" Cum îndrăznești să taci tocmai acum? I Cum îndrăznești să te lași copleșit? !"

Prin mulțime își face loc maghiarul Gabor Oros, de mai multe ori campion mondial la categoria mijlocie. Își scoate ochelarii și îmi spune într-o rusească stricată: „Ai să mai fii primul, Kalionov! E la fel de sigur, pe cît de sigur e că eu, Gabor Oros, sînt fiul lui Imre Oros și al lui Agner Zolai..."

Îi sorb avid fiecare cuvînt. Maghiarul își mijește ochii miopi și zîmbește. Pentru prima dată observ ce subțire și transparentă e pielea de pe pomeții obrajilor lui Trunov. Îi întorc spatele.

Kislov îmi aranjează lucrurile în sac, ajutat de atleții Zikov și Prozorov. Barakușin ne face loc să trecem prin mulțimea curioasă și rece...

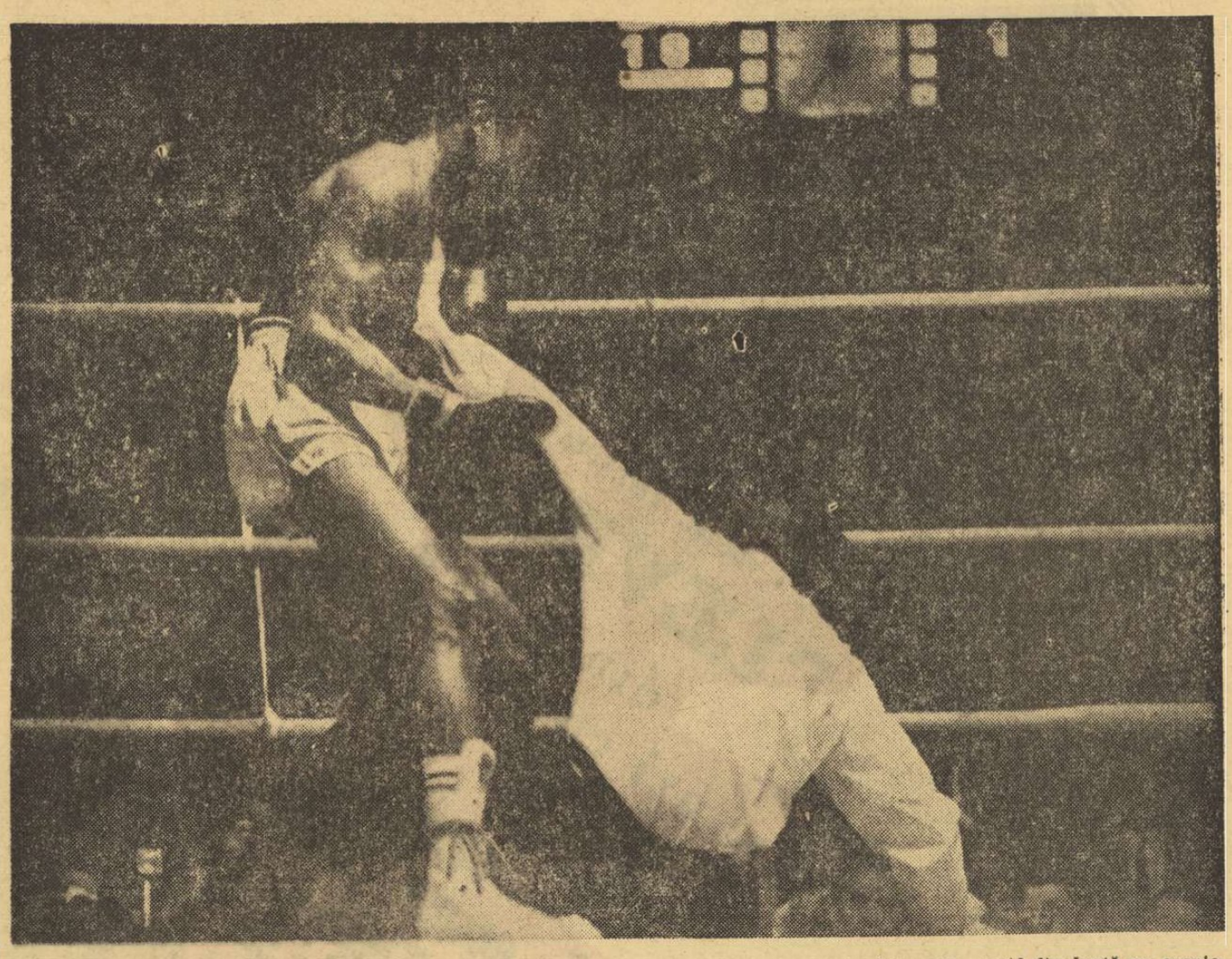

K.O. ...arbitrul! (Dintr-un meci în care fostul campion mondial José Legra, nu numai că l-a scos rapid din luptă pe spaniolul Scalco, dar l-a lovit, fără intenție fireșt, și pe arbitrul întîlnirii...)

EUROPA PRESS PHOTO

Henry de MONTHERLANT

BOXUL

Primilor cîntăreți greci de flaut, cînd veniră la Roma, văzînd că nimeni nu-i ascultă, starostele le porunci să boxeze.

(MOMMSEN, Istoria Romei)

Duminică după-amiază. Reuniune de amatori, într-o sală de cartier, la Paris. Nu! Nu este vorba de Sala Societăților Savante (gale de box, dar, vai!, nu între savanți, se disputau prin 1920 în Sala Societăților Savante). O sală pricăjită, cu ringul ancorat de corzi, ca nu cumva să-și ia zborul, cu lighenașe, borcane, bureți, prosoape, o saltea (de lupte) care îți amintește de culcuș; fringhii, o scăriță cam instabilă suind spre galeria ce evocă o corabie; și cele două proeminențe ale mănușilor agățate de una din corzi, brune, netede, lucioase, evocînd, Dumnezeu să mă ierte, semnul taurului; în sfîrșit, ceva mai departe, un pian, scaune de grădină, un mic bufet, o oglindă Louis XVI, pentru că sala se metamorfozează în anumite zile în sală de dans. (Apropos de acest pian. Nu s-ar putea cînta la el arii antrenante pentru a-i stimula pe boxeri? Doar dacă nu i-ar încurca. Altfel, s-ar putea face un studiu: despre influența muzicii asupra boxerului în acțiune).

Reuniunea e anunțată pentru ora două. Dar cum, la ora două și jumătate, în sală nu sînt decît „mînjii", încă în ținută de oraș, am senzația că va fi ceva în genul revistelor literare scoase de tineri, unde nu ești citit decît de colaboratori. Dar nu, mă înșel. La ora trei fără douăzeci apare publicul: fiecare se așează pe locul obișnuit și nu pe altul. Că o bigotă cretenționasă, care cînd vine la slujbă ține morțiș la strana ei. Publicul e format din prieteni ai boxerilor, surori mai mari, copii, iubite, fără a uita mama: clasica doamnă Peyrony care, în momentul cînd lupta va îmbrînci pe băieți între corzi, de pe scaunul ei, — de obicei se așează în rîndul al doilea — va repezi umărul, va întinde brațul (bravo pentru gardă!), va întoarce capul (mai puțin bine), și va striga cu neliniște în glas: „Mi-e teamă să nu cadă amîndoi".

În ceea ce privește iubitele, făgăduite unei manifestări de frenezie cînd „va trage" cocoșelul lor drag, în restul timpului ele au un dublu rol: 1. să încurajeze fără deosebire orice boxer care le e simpatic și să-i insulte pe arbitri dacă acesta e învins; 2. să-i mănînce din ochi pe acești oameni dezbrăcați, cu o nuanță desfrînată pentru cel mai puternic și o nuanță maternă pentru cel mai slab, ambele nuanțe fiind nuanțele aceluiași instinct destructiv. Femeile în jurul unui ring sînt ca o pompă aspiratoare: fiecare încercînd nădejdea de a capta ceva din forța acestor masculi. Altfel spus, să-i „iubească".

Boxerii, încă în costume de oraș, sînt amestecați printre spectatori. Psihologul din mine (Domnul Psiholog de clasa întîi) nu rezistă tentației. Ce caută aici pușlul ăsta cu trăsături delicate? Bădăranul acesta, chiar dacă are pumn, nu poate boxa subtil, iar frumușelul de ici o să se facă de rîs, ca și namila de colo, cu mușchii căzuți și chipul vlăguit. Domnul Psiholog de clasa întîi le privește și mîinile. Duminica mai ales poți să-i deosebești pe muncitori, studiindu-le mîinile, fiindcă în acea zi, după ce au fost obiectul unei anumite operații de curățire, caracteristicile lor ies mai lesne în evidență. Mîinile noduroase și tumefiate ale celor care fac munci grele (zidari, salahori etc.); mîinile nervoase și pline de cicatrici ale mecanicilor; cele albite de făină ale brutarilor; mîinile pătate de arsuri ale bucătarilor; mîinile palide și umflate ale spălătorilor de vase din restaurante... Și nu-mi mai încap în piele, recunoscînd cu o cvasi-certitudine că această „pană" trebuie să fie un tipograf: mîinile sale sînt roase de o substanță care nu poate fi altceva decît cerneala grasă de imprimerie; numai ea se încrustează în toate cutele pielii, pe întreg conturul unghiilor, căci dacă ar fi fost vorba de unsoarea neagră a mecanicilor aceasta ar fi fost îndepărtată în urma spălatului duminical. Simt că nu voi putea rezista mult fără să-l întreb (deși aproape n-ar fi necesar) pentru a avea confirmarea perspicacității mele, dar, mai înainte, aflu, dintr-o frîntură de frază a unui vecin, că „pana" mea este băiat de băcănie.

Orele trei fără zece, Paupau n-a sosit încă. Perrier nu face greutatea. Marini nu va putea veni decît la ora cinci. Cronometrul s-a stricat. Lipsește un burete pentru colțul din față. Cincizeci de minute întîrziere, dar dacă încerci să-ți manifești nerăbdarea, vei fi privit cu mirare: aici domnește dezordinea inocentă și fericită, de ea însăși, scandalul care se transformă în glumă, gentilețea oarecum acră. Aceasta e Franța pe care am detestat-o odinioară și pe care o iubesc acum îndeajuns, fără a fi totuși sigur că am suficiente motive s-o fac. Proiectat de la galerie, sistematic, delicat și cu generozitate, scrumul țigărilor se așează pe craniul meu gînditor, în timp ce, pe acoperiș, se aude ploaia Parisului.

Dintr-o dată, la galerie, la trei metri deasupra capetelor noastre, se semnalează prima apariție a corpului uman. Tot rîndul celor de sus e învăluit într-un halou cenușiu de umbre și fum de țigară. Și, din mijlocul a 50 de vestoane aplecate peste balustradă, țîșnește acest tors gol. Un boxer, să tot aibă 16 ani, acum în ținută de luptă, căruia îi deslușesc cu greu chipul fiindcă lumina nu-i mîngîie decît torsul, atît de receptiv la claritate, pentru că este neted, așa cum sînt doar trupurile tinere... Ah, s-a isprăvit cu distracția.

„Războiul, spune Nietzsche, face să înceteze orice fel de glumă". Acest tors tînăr face și el să înceteze orice glumă. Pînă acum ne complăceam în amuzament, în trivial, dacă pot îndrăzni cuvîntul, în mediocru. Acum trecem în altă lume. În mod miraculos, alții o simt și nu eu. Privirile se ridică, cuvintele se răresc. Fără îndoială, acest boxer gata de luptă este semnalul că plăcerea așteptată nu va mai întîrzia. Dar nu e vorba numai de acest lucru. Pentru francezii de după război, înrobiții grijilor cotidiene, atît de amăgiți de nimicuri, refuzați oricărui ideal, acest bust gol — straniu sub cerul sălii, ca un înger sau un demon pictat de o mînă florentină în registrul superior al pînzei — este poarta deschisă pe neașteptate către o lume mai înaltă, ce li se arată cu o undă de gravitate.

O lume mai înaltă care este a lor. O, oameni, această formă emoționantă nu e ireală și nici fantoma unui paradis de minciuni: e băiatul Guillet, fiul instalatorului, acela care meșterește toată ziua la o rablă de bicicletă. E chiar fiul lor, e fratele lor, sînt ei înșiși. Omul umilit înalță privirea și îl vede pe Dumnezeu. Și înțelege că Dumnezeu este chiar el, omul.

În românește de Ilie GOGA

NU CREDEȚI MAI NIMIC!

De curînd, s-a ținut, într-un loc secret, camuflat și păzit de cîini polițiști, un soi de conclav al arbitrilor, convocat la cererea conștiinței lor colective. S-au strîns cîteva sute în amfiteatrul ingenios decorat cu citate din regulamentul jocului, cu imagini de ofsaid și faulturi în careu, cu paragrafe din Declarația drepturilor omului, precum și cu stele dintr-acelea ce se conferă în exclusivitate coniacului și cavalerilor fluierului. Într-o aripă se așezaseră foștii sancționați, iar în cealaltă, actualii. Spre liniștea organizatorilor, în cele două despărțituri au încăput aproape toți. Un grup de nou născuți, aleși dintre cei mai neprihăniți, au urat succes deplin lucrărilor breslei.

În timpul dezbaterilor s-au mărturisit păcate, greșeli voite și nevoite, ambiții și deșertăciuni, iluzii optice, temeri și remușcări, vise și ideal-programatice. N-a mai rămas nimic ascuns. Părea că în sală năvălise însuși uraganul Flora. S-a tunat împotriva fanatismului, au fost blestemați toți cei ce obișnuiesc să umble pe sub nasul arbitrilor cu fel de fel de deșertăciuni lumești, cei ce-i asimilează cu scafandrii. supunîndu-i la presiuni subtile, progresive și mari.

Au fost expediate scrisori înflăcărate tuturor echipelor năpăstuite cîndva. Cineva, cu figură de apostol, a prezentat un studiu exhaustiv despre influența păcatului originar asupra cavalerilor fluierului, amintind și despre apropierea Judecății de apoi. O altă figură (savant de astă dată) a prezentat un alt studiu despre cauzalitatea nevrozelor la arbitri. El sublinia că omul — devenit arbitru — e declarat și considerat public, o dată sau de două ori pe săptămînă, SUVERAN. Augusta existență durează însă numai un ceas și jumătate, după care individul e detronat și azvîrlit pe treptele muritorilor de rînd. Aceste metamorfoze bruște provoacă arbitrilor veritabile traume psihice, sentimente de frustrare, de înstrăinare, angoase și stări de preinfarct. Atmosfera devenise apăsătoare. Mulți dintre cei din față vorbeau singuri, ca pentru ei, rostind: „*așa nu se mai poate, așa nu se mai poate*" cu o frecvență de automatism verbal.

În pauză, asociația amblînzitorilor de tigri și de lei a oferit un coctail prilej pentru un schimb de experiență cu arbitrii, oameni care au de luptat deseori, ca și ei, cu fiarele sălbatice. A fost vizitată expoziția „Violența de-a lungul istoriei fotbalului", conținînd scene comise pe stadioane de către grupuri de gorile travestite în spectatori.

La reluare, atmosfera era mai calmă. Confesiunea aceasta colectivă, totală, competitivă aproape, ușurase sufletele pînă într-atît încît mulți începuseră să plutească, deși în sală nu existau condiții de imponderabilitate. Deoarece problemele de etică fuseseră rezolvate, s-a trecut la cele de estetică, pomenindu-se de frumusețile profesiei, iar apoi la chestiuni mai savante, cum ar fi de pildă legătura ei cu științele juridice și cu cele oculte.

În sală au intrat cei de la federație (sectorul arbitri), adică cei ce fac delegările, permutările, avansările și alte lucruri mai puțin cunoscute. Erau desculți și îmbrăcați în alb, de unde am înțeles că se considerau veniți în penitență. Omagiind conclavul, ei au anunțat că se retrag din activitate. Vor fi înlocuiți pe viitor de un ordinator electronic. Mulți arbitri plîngeau cînd au aflat că vor fi aruncați la discreția unor mașini insensibile, opace la orice argumente, fără inimă. Tocmai atunci cineva avu o revelație: „*Frați de fluier! Cavaleri! Să pornim o cruciadă pentru izbăvirea fotbalului! Repetați după mine* (n.n. și toți s-au conformat): *vom răspîndi dreptatea cu fluierul, pînă în cele mai îndepărtate unghere ale campionatului. Vom fi necruțători cu echipele gazdă și atît de corecți cu oaspeții încît nimeni nu va mai fi interesat să joace pe teren propriu. Este interzis arbitrilor a face parte din orice fel de mafie, fie ea chiar și asociația suporterilor vreunei echipe. Nimeni nu va mai cunoaște frica de acum înainte, iar, de va fi nevoie, fiecare va accepta să fie linșat pentru dreptate, convinși că văduvele și orfanii noștri vor rămîne în grija întregii omeniri*". Cinci sute de glasuri murmurau aceste fraze cu voci mistuite de o credință mistică: din o mie de ochi (ochi de arbitru) curgeau priviri de smoală fierbinte. Tocmai acum, ca la o comandă divină, afară începu să fulgere și să tune. Starostele cruciaților începu să vorbească din nou, dar pentru mine era de ajuns.

Am plecat cutremurat că s-a intrat în epoca arbitrajelor exacte și corecte. Iată, deci, c-am trăit s-o vedem și p-asta. Și cînd mă gîndesc cît devenisem de sceptici cîndva...

Romulus BALABAN

VASILE DIACONESCU

CHEMARE

Omule blazat,
Îmbătrînit înainte de vreme,
Copleșit de sofisme,
Sclerozat în prejudecăți...
Aleargă la stadion...
Și aruncă-ți inima
Ca minge pe gazonul suav!

Cufundă-te în fluviul de entuziasm frenetic,
Fii părticică din hohotul enorm,
Ce înalță mai sus încă bolta!

Așa vei învăța din nou
Să rîzi și să cînți.

BRIAN GLANVILLE

Unde mi-e pălăria?

Majoritatea jucătorilor au cîte o mică ciudățenie. Unul nu vrea să se radă înainte de meci, celălalt își îmbracă tricoul întotdeauna, înaintea chiloților, altul dorește să iasă ultimul din vestiar. Pe vremea cînd jucam am avut doi asemenea băieți, care se-nvîrteau prin cabină, fiecare așteptînd ca celălalt să iasă înainte. În cele din urmă i-am silit să iasă unul cîte unul.

Acum două sezoane, în anul cînd am cîștigat Cupa, am căzut în primul tur cu Manchester United, în deplasare, și am plecat la Lytham, pentru un antrenament special. N-o prea duceam bine în Ligă și, ca să spun adevărul, nu ne prea făceam gînduri în legătură cu eliminarea de pe Old Trafford pentru că ne concentrasem asupra păstrării locului în prima divizie.

Oricum, ieșisem la o plimbare prin oraș cînd am văzut pălăria într-o vitrină. Era una păroasă, moale și albastră, cu o panglică de jur împrejur.

„Ce elegantă e!" am zis, adresîndu-mă unuia dintre băieți care era arbitrul eleganței. „Ți-ar trebui așa una, Laurie, se asortează cu unul din costumele tale".

Atunci cineva a zis: „Tu s-o cumperi, Șefule!". „Eu? Eu nu port pălărie", dar el a continuat: „Du-te, Șefule și cumpăr-o, ne va purta noroc".

Pînă la urmă am cumpărat-o și a devenit un fel de mascotă a echipei. Cînd am părăsit hotelul, în acea simbătă, spre Manchester, toți au avut grijă să-mi zică: „Nu-ți uita pălăria, Șefule!", și le-am răspuns: „N-aveți grijă, o voi purta. Dar dacă doriți să-mi aduceți un dram de noroc. Înscrieți mai multe goluri decît ei". Ei bine, au făcut-o. Credeți sau nu am scos un 2—1, printr-un autogol și un penalty. După acestea, desigur, pălăria nu mai putea face nimic rău. A trebuit s-o pun de-o parte, înaintea turului următor, s-o scot iar la lumină în zilele Cupei și toată săptămîna dinaintea round-ului — jucam acasă cu Sunderland — toți mă întrebau de ea: „Totul e-n regulă cu pălăria, nu-i așa, Boss?"

Am cîștigat, am trecut apoi și de Wolves în deplasare, în turul cinci.

În turul șase, sorții ne-au repartizat din nou un meci în deplasare, la Birmingham și pe-atunci, recunosc, am început și eu să cred puțin în puterea mascotei. Pentru că noi nu aveam cu adevărat o echipă, ci un half-centru care știa fi lovit în teren și bunica și un portar care sărea ca din praștie. Aveam deci suficiente motive să cred în mascotă.

Am luat trenul spre Birmingham. Mi-am agățat pardesiul în cuierul din compartiment și pălăria deasupra, dar cînd ne-am întors de la masă, ea nu mai era acolo. Am strigat: „Hei, veniți încoace, cine a luat-o?" și fiecare mi-a răspuns: „Nu eu, Boss", inclusiv directorii, după care întregul lot a cutreierat trenul în sus și-n jos, uitîndu-se în fiecare compartiment, căutînd să o găsească. Ne-a ajutat conductorul, chiar și chelnerii de la vagonul-restaurant, dar iată-ne la Birmingham fără pălărie și privindu-i pe băieți, vă pot spune că eram într-adevăr îngrijorat.

Un autobuz ne-a luat de la gară, dar în locul obișnuitelor cîntece și discuții n-a fost nimic decît o tăcere de moarte. Am încercat să schimb macazul, făcînd un joc de cuvinte: „Blimey, sper că nu-mi vei spune că pălăriile cîștigă meciurile? N-am văzut niciodată „a hat" (pălărie-n. trad.) care să realizeze un... hat-trick!". Dar n-am obținut nici măcar un zîmbet și atunci mi-am dat seama că dacă nu fac ceva, sîntem curățați.

Atunci am încercat o nouă pistă: „All right, opriți mașina! Să facem o ultimă încercare. Poate cineva a dus-o la Biroul obiectelor pierdute".

Unul dintre băieți spuse: „Nu, cine ar fi purtat s-o facă, de vreme ce noi am cotrobăit tot trenul?".

„Ce bază pot pune pe spusele unuia ca tine — am zis — un half, pe care o după-amiază întreagă l-am văzut căutîndu-și interul advers?" Și, în sfîrșit, am obținut de la ei un hohot de rîs.

Micul Joe Moon, din administrația clubului, era cu noi. „All right — am continuat, Joe se va duce s-o caute la Biroul obiectelor pierdute și dacă o va găsi o readuce, cu un taxi, la teren". Am coborît apoi cu Joe din mașină, l-am luat de-o parte și i-am zis: „Ascultă, tu îți mai amintești cum arăta pălăria?" Și el mi-a răspuns: „Da cred că da!"

„Bine, am continuat, nu te mai obosi duc-te la Birou, căci n-ai s-o mai găsești acolo niciodată, ci du-te în oraș și cumpără-mi alta, la fel".

În cabină am încercat să-i mai înveselesc, dar știam că fără pălărie totul e-n zadar. Puteai să-ți dai seama că îi obseda chestia chiar și după modul în care au ieșit pe teren, de parcă erau niște cămile constipate.

În primul sfert de oră, cei de la Birmingham ne-au dominat copios, băieții noștri nici nu știau dacă vor fi bărbieriți sau tunși. Din cînd în cînd vedeam cum unul sau altul dintre ei se uita spre loja directorilor, doar or vedea dacă a sosit pălăria și tare mai îmi doream atunci să nu fi cumpărat niciînd blestemata aia de pălărie. Am primit un gol, dar ar fi putut să fie și trei, cînd micul Joe a năvălit în lojă, foarte aferat, purtînd un pachet pe care mi l-a pus în mînă, zicînd: „Iat-o, Mr. Jones, iat-o!" Am smuls sfoara și hîrtia și înăuntru se afla o pălărie moale, albastră, asemănătoare celei vechi, în afara panglicii. Joe spuse: „Ce s-a întîmplat, Mr. Jones, nu-i cea de care avem nevoie?" I-am răspuns: „Nu, Joe, tu te-ai descurcat bine, e vorba doar de panglică, asta-i tot, tu n-aveai cum s-o dregi". Și mi-am pus-o pe cap.

Cum am văzut unul dintre băieți privind spre loja directorilor, m-am ridicat în picioare și am fluturat pălăria și el s-a întors vorbind spre unul și acesta spre altul, făcînd astfel turul întregii echipe.

Ai fi putut să-i vezi după aceea, complet transformați. În două minute am egalat dintr-un corner, apoi Jackie Briggs, interul nostru dreapta, a luat o acțiune pe cont propriu și am luat conducerea, iar cu cinci minute înainte de pauză am înscris din nou.

Abia atunci am început să mă neliniștesc de ce va urma. Nu puteam să cobor la cabină cu această pălărie, căci ei ar fi observat imediat, iar dacă nu coboram, ar fi mirosit imediat că-i o cursă. Nu rămînea decît un singur lucru de făcut, așa încît atunci cînd arbitrul a fluierat i-am înapoiat pălăria lui Joe, zicîndu-i: „Ai grijă de ea pînă mă reîntorc". Și am coborît fără ea. Pe cînd mergeam, mă întrebam tot timpul ce dracu să le spun ca ei să joace mai departe, la fel.

Ajuns în fața ușii i-am putut auzi sporovăind ca în vremurile bune, dar de îndată ce am intrat și m-au văzut, s-a lăsat o tăcere de moarte. Apoi Jimmy Steel a zis: „Unde ți-e pălăria, Boss? Am crezut că o ai, că ai recăpătat-o" și eu i-am răspuns: „Am recăpătat-o". Căutam să cîștig timp: „Desigur că am recăpătat-o, ce credeați că purtam?" Și el mi-a replicat: „Atunci de ce n-o ai acum?"

Și i-am răspuns: „De ce? Mă mir că tu, că voi toți, ați uitat pur și simplu, cum sînt". Iar el a fost obligat să întrebe: „De ce, Boss?" Îl uluisem. „De ce?", am revenit, „Cînd m-ați mai văzut purtînd pălărie înăuntru? E ca și cum aș deschide o umbrelă în casă: ghinion mortal!"

În românește de Paul SLAVESCU